

TEATRUL NAȚIONAL

I. I. Ciobașu

AUTOGRAF

de GEORGE ARION

cu:

EUGEN CRISTEA

Scenografie: CONSTANTIN RUSSU
Ilustrație muzicală: EUGEN CRISTEA
Coloană sonoră: ANDREI RIVALET și NICOLAE BASOV
Autorul melodiei „Căruța”: GABRIEL BASSARABESCU
Coordonare scenică: CRISTINA DELEANU
Consultant dans: VASILE FILIPESCU
Regie tehnică: VLAD STĂNESCU

Chiriță Dumitrescu (șef regizorat), ing. Corneliu Ciolac (șef de producție), ing. Ionel Pascu (șef compart. electronic), ing. Vetușa Gavrilă (șef compart. electric scenă), Elena Ion (șef atelier cofură), T. Stoichiță (șef simplărie), C. Alexandru (șef tapițerie), Nicolae Alexandru și Maria Gherghiță (șefi croitorie), Z. Dumitrașcu (lumini), Ion Brânzan (mașinist), I. Zaharachescu (șef cizmărie), Gh. Cursaru (șef boiangerie), A. Pînoșanu (șef mecanică), Sunet: A. Rivalet și N. Basov. Machiajul: Vl. Antoci.

STAGIUNEA

Director

RADU BELIGAN

Artist al poporului

1987

„Deși a început a publica versuri încă din anul 1966, George Arion este un poet care nu s-a grăbit să-și răstoarne sertarele și să-și dea la lumină un volum și apoi o serie anuală, ca majoritatea tinerilor săi confracți. Aș îndrăzni să descifrez, în această retractilitate neobișnuită, structura etică a pudorii. În genere, poetul debutant, după ce a izbutit să-și găsească un cămin literar, își află și aplombul afirmării de sine, deseori agresivă. La antipodul acestei conformații confortabile, George Arion este avar cu ieșirile sale lirice în public, deși dispune de o pagină literară a celei mai răspindite reviste săptămânale bucureștene. Este în acest stil al pudorii timiditate sau mindrie, ori amindouă la un loc?”

ȘERBAN CIOCULESCU

„Eugen Cristea face pe scena „Teatrului Rotund” pantomimă. El innobilează tăcerea cu gestul, cu semnul, făcând artă de elocvență și de intensă comunicare. Viitorul bun actor, putem spune aceasta, are fantezie și precizie, are vocație pentru pantomimă. E în situația fericită a animatorului. Microrecitalul său, produs în adâncă tăcere, n-a fost întrerupt decât pentru aplauze”.

MIHAI TATULICI
(„Amfiteatru”, 1974)

***

„Eugen Cristea a improvizat o hazlie paradă a unui top fictiv în care am putut recunoaște stilurile citorva cîntăreți tineri”.

DINU FLĂMÎND
(„Viața studențească”, 1975)

***

„Eugen Cristea pe care l-am revăzut de curînd într-un spectacol de mare popularitate — actorul care nu are nevoie de cuvînte”.

ADI CUSIN
(„Flacăra”, 1975)

„Un nume despre care vom avea prilejul să mai vorbim într-un viitor cît mai apropiat este acela al tînărului Eugen Cristea posesor al unor surprinzătoare însușiri artistice”.

TRAIAN STOICA
(„Flacăra”, 1975)

***

„Tînărul debutant pe scena Naționalului timișorean, Eugen Cristea surprinde cu finețe vîrsta,

naivitatea ca și elanul, visul, riscurile, actorul cucerind publicul în rolul Petre Vereș din piesa lui Paul Ioachim printr-o apariție spontană, încîntătoare, făcînd să vibreze realmente scena la gestica, mișcarea, vocea și trăirile sale”

ION ARIȘANU
(„Orizont”, 1976)

***

„Se prezintă într-o altfel de ipostază (care-l prinde la fel de bine ca și cele cunoscute) una gravă, patetică, Eugen Cristea recitînd poeme de Ioan Gheorghie”.

EUGEN SECELEANU
(„Flacăra”, 1976)

***

„În «Vlaicu Vodă» Eugen Cristea face un personaj care se reține.”

MARGARETA BĂRBUȚĂ
(„Informația Bucureștilui”, 1982)

***

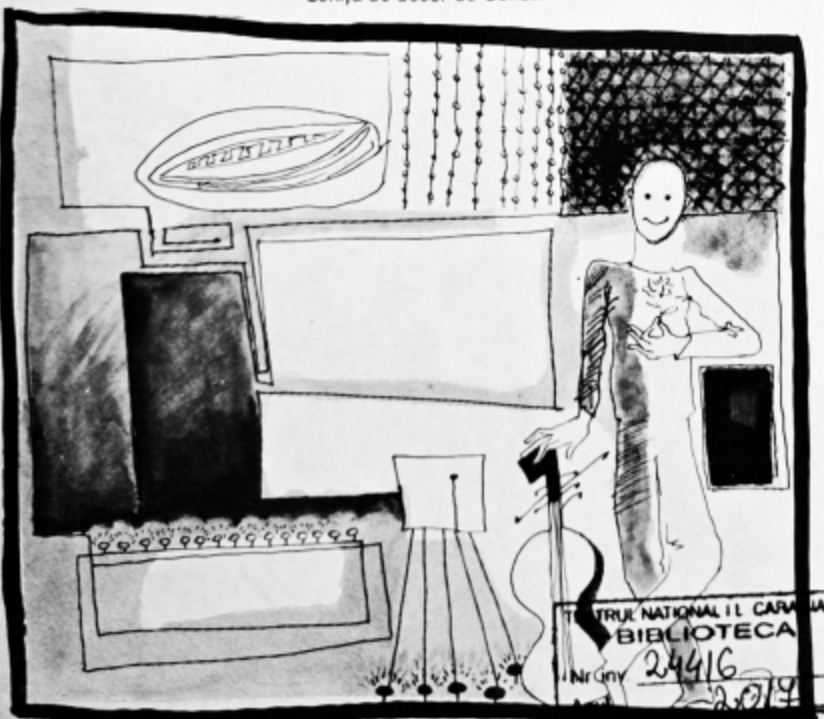
„Eugen Cristea caracterizează cu naturalețe rolul fără «să tragă» spre efectul comic al replicii. Fîind un rol mic, (în «Campionul» n.n.) actorul putea ușor exagera, dar cu o bună măsură artistică, el i-a relevat datele într-un echilibru al nuanțelor stăpînit cu precizie în funcție de relație. Un rol de fapt greu, pe care Eugen Cristea îl fructifică foarte bine”.

ILEANA LUCACIU
(„Săptămîna”, 1987)

Schiță de decor de Constantin Russu

VARIANTĂ LA UN PORTRET

Fiindcă protagonistul spectacolului **Autograf** de George Arion trebuie să poarte un nume, să-i spunem Andrei Mladin. Numele acesta nu mai e, de acum, necunoscut, pentru că el are deja o biografie literară pe care romanele autorului au impus-o. Ca și Mladin deci, tânărul actor din **Autograf** folosește auto-persiflarea și emfaza ironică pentru a deconspira, în fapt, o sensibilitate și o candoare rănită. Pantomima, confesiunea dramatizată, muzica sînt în acest show forme de protejare a interiorității, modalități de comunicare cu lumea, în fine, un fel de a se elibera de toate inhibițiile pe care uzanțele fardate ale vieții i le-au vîrît în suflet. Actorul lui George Arion e un modest din categoria nedumeriților cehovieni cărora existența le oferă mereu surprize de natura revelației. El duce în spate o nemulțumire organică și cultivă obediința față de gloriile zilei; este educat în spiritul și litera anonimatului, proiectîndu-și bucuriile mai mult în trecut decît în prezent; viața lui se desfășoară, ca să zic așa, mai mult în culise decît pe scenă; umbra, nu lumina reflectorului e privilegiul său. E silit în permanență la o redempțiune melancolică, ce nu e, în fapt, decît propriul său destin.

Totuși, ca și Andrei

Mladin, de la care personajul a împrumutat ceva din maliția confesiunii și din umorul calamburghez, acest actor reușește să dea pe față, treptat, cu un calm ironic ce vine, în fond, din convingerea nealterată că nu e încă un înfrînt, imaginea adevărată a talentului său abia luat în seamă. Voind să-și dezvăluie, cu pudoare și scepticism, eșecurile acest actor reușește să taie nodul gordian al tuturor inhibițiilor și să facă din propria confesiune o probă adevărată a talentului său. Prin reticențe succesive, el deconspiră, de fapt, starea de autenticitate artistică și, dacă spectacolul pleacă, la început, cu un sentiment de complicitate în care compasiunea se amestecă în egală măsură cu toleranța tandră, el ajunge în finalul spectacolului să-și alunge, rușinat, prejudecățile sentimentale, întrucît personajul nu e cîtuși de puțin un diletant bătut cu pietre, ci un actor de spiță adevărată, a cărui viață trebuie privită pe dinăuntru, ca o mînușă întoarsă.

Fiind, în esență, un monolog dramatic conceput cu mijloacele teatrului (pantomimă, play back, recital muzical, etc), **Autograf**ul lui George Arion prilejuiește actorului Eugen Cristea o investigație generoasă a propriilor disponibilități artistice, în spiritul personajului pe care-l

imaginează scenic: melancolia și euforia belicoasă stau alături de spiritul ludic și verva umoristică, replierile nostalgice se combină cu izbucnirile caustice. Schimbînd abil nuanțele confesiunii, Eugen Cristea ne-a dat un personaj relevant pentru psihologia artistului. Izbinda cea mai de preț a lui Eugen Cristea e de a fi reușit să facă plauzibilă succesiunea de stări, amestecul acela infailibil de deprimare ingenuă și de prospețime a reacției, aducînd pe scenă un evantai de nuanțe afective, pregnante, impecabil sugerate fizionomic. Ca și personajul căruia îi dă carnație, interpretul consumă o întregă aventură psihologică pe durata, concentrată, a unei mărturisiri neprevăzute, cu subtilități de analyst. El, actorul, care e în sens larg un alter ego al creatorului, trece prin viață ca un lanus melancolic: cu o față histrionică, împodobită de zîmbete, cu o alta îngîndurată, împovărată de tristeți lăuntrice. În acest spectacol ingenios prin strategia confesiunii, George Arion ne-a mai dat o variantă la un portret pe care l-a desăvîrșit în proza sa.

RADU G. ȚEPOSU